

מאמר שנאת הסטרא אחרא להשכנת

אִיכָה לִשְׁבֶּה בְּדָד וְגוֹמֵר, רַבִּי לְוִיטְס חוֹזְאָה פְתָח (בראשית ג טו) וְאִיכָה
אֲשִׁית בְּיָנֶךָ וּבִין הָאִשָּׁה וּבִין זֶרַעַךְ, וְכַכֵּי סַגֵּי הָוָה מִן יוֹמָא
דְּאַתְבָּרִי עֲלֵמָא, עַל עֵילָה דְּעֵיטָא דְּהִתְקַשׁ, דְּמַתְהֵיא שְׁעִמָּא דְּאַתְלֵטְוִיא
אַתְבָּרְוִיא מְקַמְרִי דְּמִלְפָא, וְהוּא קָמִין תְּרִיר בִּין גְּדֻרִין דְּעֵלְמָא, בִּין
אַיִנוֹן גְּדֻרִין דְּאַוֹרְיֹתָא, כִּל אֵינֵנוּ דְּרָשִׁין בְּעֵקֶב, פְּאַיִנוֹן גְּדֻרִין, נְשִׁיר לִין.

מתוך מדרש

"מאמר שנאת הסטרא אחרא להשכנה" וכו' מובאר כי טוים כריאת השולם נתקנה הששן
בשכנת הקדושה, שמת שהחשיא לוחו נתקלל ונדהה, וטוה חוה אורב המיד להחשיא לכני
אדם הפורצים גדר וטיה. ומכאן עוד כי טוה חטא חוה החשיא הששן לכני ישראל, עד שגורם
לחורבן בית המקדש ולשפלות השכנתו. ועל צער זה כותבים המלאכים הקדושים וקוראים "אוכה"
(מקור המאמר עוסק מדש מדרש אוכה דף ק"ט ע"ט. צפאליע וזכר מדש כרך ג עמ' סכמ-סכנס)

כרי להבין את מאמר הבא, נקדים מה שכמה תרמו"ק. כי כחלילה קודם שהחשיא חסי"מ את אדם
הראשון היה לו לחסי"מ אחוה בקדושה והיה טהור במקצת. כי נבדח לחשמיש האדם כבודים
הצריכים לעבודת קונו. כגון לעוררו לאכילה ושינה וחשמיש וכדומה, אבל לא מה שהוא מיותר, אלא
הצריך לעבודה, אבל חסי"מ נחזק להגשים ולהחשיא את האדם. כרי שיהיה כל פניונו אחר החיות
לבד, ולכן נדהה חסי"מ חוצה, ואינו נאחז בקדש כעת, אלא אחר שיתכבטלו כוחונו אלו, ואז תקדשו
כרוך הוא ישחוט את היצר הרע לפני הצדיקים ויתחזק העולם, ובעי"ה כוה נבין את מאמר הבא.

אִיכָה לִשְׁבֶּה בְּדָד וְגוֹמֵר כְּדִי לַפְרֵשׁ פְּסוּקֵי זֶה, רַבִּי לְוִיטְס חוֹזְאָה פְתָח הקדים לפרש
מה שכתוב ויאמר ה' אלהי'ם אל הנחש כי עשית זאת, ארור אתה מכל הבהמה
והי וְאִיכָה אֲשִׁית בְּיָנֶךָ וּבִין הָאִשָּׁה, וּבִין זֶרַעַךְ וּבִין זֵרַעַךְ. הנה "אשר" היא השכינה.
"זרעה" חיינו נשמות קדושות, "נחש" חיינו ס"מ וכוחונו, "זרעו" הם החיצונים המפשטים
כמונו, עד הנשמות של אומות העולם, ואמר כי דְּכַכֵּי סַגֵּי הָוָה מִן יוֹמָא דְּאַתְבָּרִי
שונברא העולם, על סיבת עצת הנחש שיעץ והחשיא את אדם הראשון וחיה, ונהה הנחש
חיינו חסי"מ ראש כל הקליפות, והוא השסן והוא היצר הרע והוא המלאך המות (כמונא)
נחש' ענא זמלא דף טו ע"ט). דְּמַתְהֵיא שְׁעִמָּא דְּאַתְלֵטְוִיא, אַתְבָּרְוִיא מְקַמְרִי תְרֵיא
דְּמִלְפָא כי מאותה השעה שנתקלל חסי"מ, נדהה מלפני שער המלך, ואינו נוטל חלק בשפע
הקדוש שבשער המלך, אלא מחמצית זיעתו של החיות, וְהוּא קָמִין תְּרִיר בִּין גְּדֻרִין
דְּעֵלְמָא והוא אורב המיד בין גרדי העולם, דהיינו בִּין אֵינֵנוּ גְדֻרִין דְּאַוֹרְיֹתָא כִּן אֹתָם
הגרדים של החורה, לכן כל אֵינֵנוּ דְּרָשִׁין בְּעֵקֶב פְּאַיִנוֹן גְּדֻרִין נְשִׁיר לִין כל אֹתָם

הקדמות ליה כהאי אשה, דאתקוריא (משל לא פ) אשר קראת יהוהי, דכבו ביש נטר לה מן יומא ד'אתפרי עלקמא, עד דחבר לה בתכורו למשעב לעפרא.

איכה יושבה עבד יועיר עפתי עם יהימה, מסתפל פאתון דרליש כל תיבה ותיבה, ומשעב נטירו דכבו בישא, דאתנטרא, עד דאתחוב ב' מקדשא, איכ'ה רע'ה פרישי אתון, אתנטיר לה להדיא אשת חיל, בתכורו דכ'י מקדשא, למשעב לעפרא.

במזג מרוב

למס, תקרא למפגע פרישי אתון באחרות הראשונות לנפרע תמצא הנלות ל"ה משכב'יך דהיינו שבר להשכינה, פתכורו דכ'י מקדשא בשבירת חורבן בית המקדש. פתכורו דכנישפא דישוראל וכשכירת ננסת ישראל שהיא השכינה, דכבו בישא ארפיק ל"ה פתכור'יך איבה רעה הרביק הנחש להשכינה ושיבר אותה.

איכה ד'אתהפקת להדיא איכה רעה דכבה נרבה השכינה לאיבה רעה ההיא, דא קל דנקלש זה קול הקטרוג של הנחש, שגם קל מרורו דככמה פוקיעין קול מר של ככיה להמלאכים שכרקעים, אלץ קראן איכה אלו המלאכים המרדשים קוראים איכה", כמו שכתוב קוראים "איכה", עד שיגבה בעל הדיו את חוכו, דא הוא דכתיב ומלאכי מטרא אחרא קוראים "איכה", עד שיגבה בעל הדיו את חוכו, דא הוא דכתיב זהו שכתוב ואיכה ואשת פינק וכו' האשה דהיינו פינ סטרא דא וכו' סטרא דא כן צד המקורשה לכין צד המטרא אחרא, אשתפח תמן פתורן פ'י מקדשא נמצאה שם שגאה בחורבן בית המקדש.

ובקרא קדמאה וכפסקו ראשון שבמגילת איכה, אתרליש פלא נרשם הכל בראשי החיבת, למנצע דתאי כ"ה ארפיק לה איכ'ה רעה לידעמ כי כ"ה חזו שהיא השכינה הדבקה אותה איבה רעה, דנטיר לה מילומא ד'אתפרי עלקמא ששומר לה שגאה מיום שנברא העולם.

הקדמות ליה כהאי אשה, דאתקוריא (משל לא פ) אשר קראת יהוהי, דכבו ביש נטר לה מן יומא ד'אתפרי עלקמא, עד דחבר לה בתכורו למשעב לעפרא.

איכה יושבה עבד יועיר עפתי עם יהימה, מסתפל פאתון דרליש כל תיבה ותיבה, ומשעב נטירו דכבו בישא, דאתנטרא, עד דאתחוב ב' מקדשא, איכ'ה רע'ה פרישי אתון, אתנטיר לה להדיא אשת חיל, בתכורו דכ'י מקדשא, למשעב לעפרא.

במזג מרוב

שדישים בעקב את אחס הגדרים הוא נישן אותם, ר"ל שם הוא נמצא לנשור ולהחטיא ולכך צריך האדם להתחמק הרבה מן גדר האיסור כדי שלא ינשכנו שם הנחש, כגון מה שכתוב (יקרא טו לא) והזרזם את בני ישראל מטומאתם. כדי שלא יכשל באיסור נזה ומתעלל נמש' כששום דף ים ע"מ, וכיצא, ומי שנתקרב אל הגדר ינשכנו הנחש והחטיא.

ווי דאשכח ווי דנישך אוי למי שהוצר הרע נמצא שם, אוי למי שנושך ומחטיא, ווי על דכבו בישא דאתנטיר אוי על אותה שגאה הרעה שנישכרה, על דכבו בישא דהמת ליה כהאי אשה על שגאה הרעה שהיה לו להסימ באשה היא ד'אתקוריא שנקראה אשה יראת יהוה' שהיא השכינה, דכבו ביש נטר לה מן יומא ד'אתפרי עלקמא שגאה רעה שומר לה מיום שנברא העולם, והחטיא את אוס הראשון, עד דחבר לה בתכורו למשעב לעפרא עד ששיבר אותה בשבירה בחורבן בית המקדש להשכינה בעפ' העולמ, כי הוא רודף אחר בני ישראל להחטיאם. עד שהוא גורם שישכחן במשכנותיה שמתה תיבית המקדש.

תנו 'איכה יושבה עבד יועיר עפתי עם יהימה, מסתפל פאתון דרליש כל תיבה ותיבה מסתל באחרית שבראש כל תיבה ותיבה, ומשעב נטרורו דכבו בישא דאתנטרא תמצא את שמירת השגאה הרעה ששומר הסימ להשכינה, עד ד'אתחוב ב' מקדשא עד שנחב בית המקדש, חרי איכ'ה רע'ה תמצא פרישי אתון באחרית הראשונות הנזכרות, אתנטיר לה להדיא אשת חיל שהשגאה שגורה לה לאשת חיל תתא שהיא השכינה, בתכורו דכ'י מקדשא בשבירת חורבן בית המקדש, למשעב לעפרא שהשיכ את השכינה לעפר דהיינו שתלך בגלות.

קרא הוא דכתיב זהו שכתוב 'פאלקמה ורפתי צפונים ישרתי יפמדינות יתמה

ולאה ותצל עליו, ותקפא ותילא דיליה, קריב ההוא קחש לגבי איתתא, לדעתה קלה מן האיש, מפאן דאיתתא לא איתפתח אלא פאתה איתתא, ויאמר ג א) ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים, מניד פתח פאתי, תתקבל דבתחלת דכרתי של אדם ויפר מן הווא, קף הוא פתח פאתי, להודיע מן הווא.

פתח פרבש

תורה, כי אין חכמה יפה בלי יראה, "וסור מעי בינה", פ"י סור מרע היא חכמה אל תפנה, שהיא חכמה דבר ממון דבר. וי"ל שהקדוש ברוך הוא לימד את החורה לאדם הראשון עד שהגשימה לפניו, (עיי וסל פ' מקץ דף קל"ג ע"ב).

ותנו מלאכי השרת מקלסין ומהללים לקניז ועל ידי זה היו יכולים ליתן השפע על ידו, עד שראה סמא"ל פשמים ונתקבצו בו, ויכר מן השמים פדמות צל קחש והצל עליו, שהצל הוא תוקפא ותילא דיליה החזק והכה של החשי, קריב תפוח קחש לגבי איתתא קרב והמו החוש אל האשה דדעתה לפי שדעתה קלה מן האיש והיא נחה להתפתח, מפאן דאיתתא לא איתפתח אלא פאתה איתתא מפאן דאיתתא חמפתה אלא על ידי אשה אחרת, כי החש היה צנוע האשה והטקנה על ידו, ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים, מניד פתח פאתי שהוא פתח לוי, כמו (לויס ז ד) וחרה אף ה', מתקבצו משמע דבתחלת דכרתי של אדם ויפר מן הווא, קף הוא החוש פתח פאתי, להודיע מן הווא ר"ל בזה שהתחיל במלת אף וילה שחזא הקליפה שמתנה בא חכס, כדי להודיעה בתחלת דכרתי מן הווא, כדי שאם חזר חרצה לקבל ולשמע את פתויה, אז מיד תחרזק ממנה, כמו שכתוב (משל י ח) אל תקרב אל פתח ביתה.

ואין מן המלך רעה נקדים מה עכמו הנמי"ק, כי אין ספק שהענין לא חכסם נמי"ם מכל האלמים, מפני שהם חכמים נב, מקוריות, ומאז לין אלא מניד הנעורה עבד לניה, ליה טעם מהשפעתה ונעורה אל כל החסד, ומשניהם לוד המפלות והמלומ, לכן ספצו אחרות וי"ם לאות מ' מכל דהשפעתה מן ענא יהיה אל הנייה עוס כל לעוות ולהשפיע רחמיה, אלא הכל צדין החקן, דרביי מותח מעביד קין לניס, והוכיחה הנייה להשפיע מל הדין בכל הצנויות, כי היו בטעם וז' ד' משפיע מניס, צנועו פגמים א' "ומרה", צ' הוכיפה לטעם "ומקח", ג' הוכיפה לטעם "ומלכל", ד' והוכיפה לטעם "ומת", ויתר "ומת", שהטעם אמ האלם מיל נמשכר הנמי"ם מר' צדדים.

איקה לשקה בדר, רפי חנינאי ורפנן פתחי קרא פאדם הראשון (בראשית כ"ט) ויקח יהויה אליהם את האדם ויניחהו בגן עדן וזמור, ויקח, פמה לקחו, רפי חנינאי אמר, לקחו פרברים, פמה דאת אמר (ויקרא כ"ט) קח את אהרן, ורפנן אמרי, לקחו פרות, פמה דאת אמר (מל' כ"ה) היום יהויה לקח את ארניך מעל ראשך.

והניחהו בגן עדן, קרי להיות לו הנחה (מנוחה) לדעת ולהפיר התקפות והמורה, דאמר רפי חנינאי, המורה לימדה תקדושו פרוף הוא לאדם, קרא הוא דקתיב (ויקרא כ"ט) אז ראה ונספרה וזמור ויאמר לאדם.

פתח פרבש

מאמר המספר על ירידת השכינה" כי סביב שהקפיד לקחו לאדם והניחו בן עדן והימור יש את המורה והוא סיבא השדה ששכחם לפני, וכוח היו מקבלים חיות ושפע וזו התקנה יישר נאדם צדיק היה והמציאות חשלה בה והמור נמשך המות בעולם. ומכאן עד שיקום החסד היה אדם היה ישן ושיכח, וכו' שחשאו בתחלת השכינה בעולמות, והקפידו פתח, ואמר, יספיק כי כדומה זה אכן נעשה כדרכו בית המקדש, שהשכינה בתחלת השכינה שכינת המקדש, והשכינה שישלים שם, והפסד מקונו הקפיד על זה כשישן "איתת". (מקור המלה ספר ט"ז מלך אופי דף ק"א ע"ג ונשמענו וזכר מלך כרך ג עמ' מנומי-מסל)

עוד מה שכתוב אברה לשקה בדר, רפי חנינאי ורפנן, פתחי קרא פאדם הראשון מתוך לפרש את פסוקי אברה בעניי אדם הראשון, על הפסוק ויקח יהויה אליהם את האדם ויניחהו בגן עדן וזמור, כי מה שכתוב "ויקח", פמה לקחו בכח איו מהם לקחו לבן עדן לדעת את מרכבתו, רפי חנינאי אמר, לקחו פרברים דהיינו בכח המלכות והקדוה דברים, פמה דאת אמר כמו שנאמר קח את אהרן, וגם המלכות והקדוה דברים, ורפנן אמרי, לקחו פרות דהיינו בכח התפארת והקרא רוח, שם הכונה בכח המלכות. ורפנן אמרי, שכי הנביאים אמרו לאלישע היום יהויה לקח את פמה דאת אמר כמו שנאמר שכי הנביאים אמרו לאלישע היום יהויה לקח את ארניך מעל ראשך וכתוב אחר כך "וישל אליהו בסערה השמים" ופרש"י ברוח סערה.

וכה שכתוב ויניחהו בגן עדן שהוא סוד המלכות, פרי להיות לו מנוחה לדעת ולהפיר החכמה והחזקה כי סוד אורי המורה הוא נמשלם והמכמה נמשלם משם, ויאמר רפי חנינאי, המורה לימדה הקדושו פרוף הוא לאדם הראשון, הו"א הוא דכתיב זהו שכתוב אז ראיה והסמל הקדוש ברוך הוא בתורה ונספרה "הכניה וגם הקרה", ואחר כך ויאמר לאדם "הן יראת ה' היא חכמה", פ"י יראת ה' היא חכמה

היהוה דמריד לידא אשפיר ואשרי יישונא אחרא פתיפיקא,
 בשעתא דאתחריב פי מקדשא סלין לכבוד עילא לעלא,
 ואזעיר דילקניה מפמה דתוות, וכורסייא נטיל מפיה ואתפרש, פכפול
 אשרי לגן עדן עם פורבים לתא, ואתפרש מהווא כבוד עילא,
 ואשרי להדיא להט תחוב, לקיקים פדוקפתא דרפנותיה, למיטר ולמשיאל
 ולקסמיר (ניא ולקסטי) יהוה אורח דאנגיר מעין תמיים.

ושלמור מלקא צווח ואמר (נטיל ל כא) תחת שלש רגזו ארין וגומר
 תחת עבד פי ימלוך וגומר ושפחה פי חירש גברתה, שפחה
 לגו גברתה לבר, איקה לשבה ביד, מאי ביד, כמה דאת אמר (ויא)
 יג טו) ביד לשב מחוץ לפתחה מושבו.

מתוך מדבש

ומה שמונו יעשישין" היינו יהוה דמריד דידא אמו אנכס את השכינה ומה הפסוק
 שהיה הצניח הנעלמת, שמש נמשך הדין גננורה מוקף, ומשם שורש שלטת המלכות,
 אשפיר ואשרי יישונא אחרא פתיפיקא השכינה והשכינה יצוה אתה בסוף מנוח שיהיה
 כי בשעתא דאתחריב פי מקדשא נשטה שמוכר צימ המקדש, פצין דכבוד יעשיש
 דעצא עלה המסלמת לכבוד העליון ולעלה לממנה הנקרא כע"ז כבוד לשע נשעוים ומשם
 עלה למת כילא, ולו ולוציר דידקגיה פוקיה דתוות מעט את דמנו מנה ששימא,
 ובדוקיה נצור מזה ואתפירש לפי שהסכא שהיה השכינה לוקמה ונפרדה ממנו כי מלכא
 עלה מטרונומה ללו מלכא הוא, פכפולא אשרי לגן עדן עם פדוקב דתמא כעל השנה
 את הגן עדן שהיה השכינה למטה עם הכי כרוזים שהם פתיפיקא ופתיפיקא פתיפיקא
 פכפול אשרי ונפרד המסלמת מכבוד העליון שהוא הממנה ופתיפיקא פתיפיקא פתיפיקא
 והסרה את לטע המנה שהיה הקליפה, פוקבם פדוקבא דרבנותיה שמשעמל צמקוניה על
 הגברת, כבוד הכסוד (טו 6) שמוני מוכרה את הכללים כרמי עלי לא נטרמל, הנה הפסוק
 הס כמות השכינה, והמשעל הוא עצמנו שדלך צו יעטע השפע של המלכים הקדושים,
 דפויטר דפוישאב לשמור ולמנוח את השפע הקדוש, (ניא הימיק) ופתיפיקא פתיפיקא
 דאנגיר פצין דתמיים ולשמוח את מימי השפע הנמשך לך דכך הטע המיים, כדי לון את המלכים.

ושלמור מלקא צווח ואמר ושלמה המלך צעק ואמר תחת שלש רגזו ארין וגומר
 תחת עבד פי ימלוך וגומר ושפחה פי חירש גברתה הנה הקליפה נקראת
 שפחה והשכינה גברתה, ועתה אתה חרוב בית המקדש שפחה לגו גברתה לבר השפחה
 היא בפנים וגברתה היא בחוץ, ועל זה נאמר איקה לשבה ביד ומישר מאי ביד ואמר
 כמה דאת אמר כמו שנאמר ביד לשב מחוץ לפתחה מושבו פי השכינה יושבת

איכה לשבה ביד, רפי דרפינס פתח (שם פסקי כד) ונגזש את האדם וישפון
 מקדם לגן עדן, ונגזש את, דא פנסת ישראל פחרפן פי מקדשא,
 דאתמרכת פתרוכין דאשמתלת בשלוחין, ופרסייא דמלקא נפלת, ונגזש
 את, דא פרסייא דמלקא, ורי דאתמרכת ורי דנפלת.

האדם, יהוה דשליט על פורסייא, דכתיב פה (ישעאל א כ) ועל דמות
 תפסא דמות פמראה אדם, נפלת פרסייא נפל פלא.

מתוך מדבש

מאמר גלות השכינה ושלילת הקליפה (מסבאר גם על פי סוד) כי נבואר כי בחרבן
 בית המקדש נמרישה השכינה בעקבותיה נפדה בגלות וכן בחינת הקיפה הנקרא תפארת
 ויד פסיקטי ושרתה הקיפה השכינה הגבוהה.

(מקור הממלח סוכר מדע מדעס לוכי דף קוף ישל ופעולותיהם מדע כרך ג עמי מנהג-מנה)

עד מה שכחה אוכה לשבה ביד כדי לפרש פסקו זה רפי דרפינס פתח הקדים לפרש
 מה שכחה וישלחה ד' אלהים מנן עדן וגזי ונגזש את האדם וישפון מקדם לגן
 עדן, הנה מה שכחה ונגזש "את", דא כנסת לשראל פחרפן פי מקדשא זה רומז
 על כנסת ישראל שהיא השכינה בחרבן בית המקדש, הנקראת "את", דאתמרכת פתרוכין
 שנתגדשה בגרושין, בבחינת התחננה שבה הגלות, והיא נמרישה בחוקה, ועוד דאשמתלת
 בשלוחין שגשגחה בשלוחין, בבחינת העלייה שבה שהיה משולמה עם אימה עלאה,
 דכתיב (ומ 6 יט) והלכנה שחרהם, ששיניהם משולחת עם האדם להועלת האדם, לרחם
 עליו שיהיו עמו שתי תשובות שתי הדין, וזו ופרסייא דמלקא נפלת הכסא של המלך
 שהיא השכינה שהיא כסא לתפארת הנקרא מלך נפלת, ועוד נפילתה היא כמו שכחה
 השליד כשבים ארין, וכפרש כי (ניא הימיק) וי גרזש את אוי שגזש את השכינה, ומפרש
 דא פרסייא דמלקא דהו כסא של המלך שהיא השכינה הנקראת "את", ורי דאתמרכת
 ורי דאתמרכת ורי דנפלת אוי שנתפזרה, אוי שנתגדשה, אוי שנתפלה בגלות.

ומה שכחה "האדם" היינו יהוה דשליט על פורסייא תפארת האלוט על הכסא,
 מפני ששלמומו הוא ממנה, וכיון שהיה נפלה, נפל גם הוא, כי על ידי המשורכותה
 יש לו שפע ונכרה, וכיון שהיה נכללת מן היסוד גם הוא נמנעט, דכתיב פה שכחה
 כי ועל דמות תפסא דמות פמראה אדם שהוא התפארת שהלך אחרי השכינה
 לשמרה בגלותה, הרי נפלת פרסייא נפל פלא כשנפל הכסא נפל הכל, וייל גם
 התפארת נפל.

אביה הוא, פרקאונקת, מיך יתב לך סימניך, פיךן דעאלת לאה פרימא
ליליא, אמרה רחל השפא מתפספא אחתי, אזלת ומפרה לך סימניך.

ועל דא אמרה לגבי קדשא פריך הוא, ואתא לא עברית ימיר, דאעליליא
ארתי פבתי, ואת דכתיב בך (שמות ל"ו) רחום ורחמן ארף אפיניך,
תרה לך לאעברא על הוציחך.

ובכל מה דאמר לך לא קבילת פתחמיך, הווא הוא דכתיב (ויקרא י"א)
קול פרמה נשמע וגומר פי אוננו, לא פצאת לקפלא פתחמיך.

בתוך מדבש

נגוד רמאי כמותו, מיך יתב לך סימניך מיד נהן יעקב לרחל סימנים (ספספוס) נאפי
חסר ולמסע מנין צי נהן ס"ס), שתעשה כשביאור אותה להתחבר אליך, כדי שלכן לא יחליפה
בלאה, פיךן דעאלת לאה פתחמיך ליליא כיון שנגמרה לאה באותו הילולא להתחבר עם
יעקב, אמרה רחל כך חשבה בדעתה, השפא מתפספא אחתי עמה התבייש התחבה
אחתי, שיעקב יכיר שהיא לאה, לפי שלא תעשה אותם הסימנים שספר לה יעקב, וכדי
להציל אותה מבוחן אמרת וקמורה לך סימניך הלכה רחל ומסרה את הסימנים ללאה,
שחשוב יעקב שהיא רחל (וישן מעי נמי) ממילא דף יע רש"ע.

ועל דא אמרה לגבי קדשא פריך הוא ועל זה אמרה רחל להקדיש בורך הוא, ואתא
לך עברית ימיר דאעליליא ארתי פבתי וכי אני לא עשיתי יחד שהכנסתי את
צדתי בביתי, ואת דכתיב בך ואתה שנאמר בך רחום ורחמן ארף אפיניך הוכיחה צ
מדות האלו מפני שהקדיש בורך הוא מתנהג עמהם זו אחת זו, כי אם האדם אינו צדיק
גמור שיש בידו ספק לישול בדין, אז נותן לו הקדיש בורך הוא מצד הרחמים, והיינו
מדת "רחום", ואם אין לו זכות כלל, מתנהג עמו הקדיש בורך הוא במדת "חנן" שנותן
לו על צד חסד בחסד, ואם הוא רשע, אז מתנהג עמו הקדיש בורך הוא במדת "אחי"
אפיניך" שמאריך לו אפו עד שישוב, ובשליש מדות האלו מתנהג הקדיש בורך הוא עם
ישואל, לכן יספיקו שלא יגלי, אלא ייסרם הקדיש בורך הוא אחרת עד שישובו,
לכן אמרה רחל הווא לך לאעברא על הוציחך היה לך לעבור על עונותיכם, ולא
להגלותם בגלות.

ובכל מה דאמר לך לא קבילת פתחמיך וככל מה שהקדיש בורך הוא אמר לרחל
לא קבלה מתחמים, הווא הוא דכתיב וזה שכתוב קול פרמה נשמע רחל מבכה
על בניה, מהנה להנחם על בניה פי אוננו דהיינו לא פצאת לקפלא פתחמיך לא רצחתי

מאמר הספר רחל

אשתארת פמן רחל, וארימת קל בכיה פמרינו דמתורוים, אמר לך
קדשא פריך הוא, רחל, מה את מבכה, אמרה קמיה ולא
אבכה, בני אז אנון, ומה חטאן לגנן, אמר לך עאלו ארתי לקמאי,
ואשילו לך פבתי, מיך אמרה וכי לא עברית אנה ימיר, דאעליליא
ארתי פבתי.

בתוך מדבש

דמסר סאבי ד' מדיקון שלשה משפחות שסוד השערי ציון לאובים
אחד תיקון הצות ומתנאב גם על פי סוד
סאבי מספר רחל' כי סבאן שרחה הריסת קול בכיה במרידות גדולה, ושעה לחקביה
שכדי שיהי תחבת דאח אחרת הוא מסרה את נפשה ומסרה את הסומעם לראה הכבוסה
את צדתי בביתי, ואת שפדתי רחום וחנן חיה לך לעבור על עונותיכם, ולא רצחתי
קבית מתחננין פי שישפיע דה הקפיה שינאר את בנית, במחנה בסונו אמן.
(מקור המסמך ספר דף קול דף ט"ז ונפאורי כול צי עמי מספר-מסמך)

אשתארת פמן רחל נשאה שם רחל שהיא סוד השכינה, ואתיממת קל בכיה פמרינו
דמתורוים והריסה קול בכיה במרידות גדולה, אמר לך קדשא פריך הוא,
רחל, מה את מבכה למה את בוכה כל כך, אמרה קמיה אמרה רחל לפני הקדיש בורך
הוא, ולא אבכה וכי לא אבכה, בני אז אינון בני אפה הם, ומה חטאן לגנן ומה
חטאן לפניך, אמר לך הקדיש בורך הוא, עאלו ארתי לקמאי ואשילו לך פבתי הכניסו
צדתי שהיא תמבחה דה לפני, והכניסו אותה בביתי, וכוה פגמו כד רחל ממש שמדתן מדת
המלכות, מיך אמרה רחל, וכי לא עברית אנה ימיר דאעליליא ארתי פבתי וכי לא
עשיתי אני יחד שהכנסתי את צדתי בביתי, (וסה נממי שפיס סיה סוד נסה נממתי יעקב
סוד המסמך), דה יספיק להם להאריך אפך להם, וליסרם בדרך אחרת עד שישובו.

דחנן שלמדנו, בשעתא דכתיב בשעה שכתוב ויגד יעקב לרחל פי אחתי אביה הוא,
אמר יעקב לרחל, הודווי לגבאי תשאני אלי, אמרה לית רחל, אין כן אני
דחיה, אבל אחתא אית לי קשישא מינאי אבל יש לי אחת גדולה ממני, ומסתפינא
מאפא דרמאה אידה ואתי יראה מאבי שדוא רמאי, ורצה להחליף את אחתי הגדולה
במקומי, מיך ויגד יעקב לרחל פי אחתי אביה הוא, פרקאונקת גם אני יכול לרמות
דאגניד מיניך דחייים ולשמות סת עניתי דחיה

עלמין, דהוה גענידן מן יומא דאמברי דאמברי עלמא, עד דאשפתמא
הוהו קלא לרום שמיא, ומאן איהו, דא (תקופא א כפ) רקיע פערין הקרד
הנורא, דאיהו על גפי החיות. עד דאמגליאת אימא לכרתא, ואמריד
לה, מנעי קולך.

פרין אתפרשת מתפן ואזלת היא וכל אוכלוסיה פגולתא, ואאטריד
לאמברדא לכפרה סטרין, למתוי גלותא לכלא והיא לשבה בדי.

מתוך מדבש

שמה ופי שמים ומימיהם צמורה, ועמה שמתכ הים הא משוררת אמה ופי, וכלא צפיה עם
(כ"מ"ק)

פהריא שעתא אשפתע קלא לרקיע ערבות באותה שעה נשמע הקול לרקיע
ערבות שהוא רקיע העליון, ואודיעועו מאמן אלף נהדעונו באר

אלף עולמות, הם סוד ממה ופינה הכללות עטר לעורר את מדת החמים, דהוה גענידן מן
היינו שנתפעלו על שלא היו יכולים לעורר את מדת החמים, דהוה גענידן מן
דאמברי עפוא שהיו גנוים מיום שנעלה העולם, ר"ל הם גנוים מהמפלט שמה
העמים שהם צמיח הדעם הממורממם עד המכמה והכמר, ופואן איהו ומי הוא, ול
דאיהו שהוא ע"ג גפי החיות דהיינו למעלה ממסד געורה מפלגת מלכות הנקרא
חיות. ומסס היה לרין להיות המעוררים הכמוסם, אלא מפני פנס הממונים אין
כמוס נעולם, אלא מעט שהיינו הוא קשר הצינה עם המלכות, וזה שאמר
דאמגליאת אימא דברתא עד שננלמה חלס שהיא הצינה למה שהיא המלכות, ואמ
לה, מנעי קולך מבי ועינד מדמעה, וכזה הכתיחה אותה לגילוי אור הנאולת.

שנהגלות חיה לחועלת.

פרין אתפרשת מתפן ואזלת היא וכל אוכלוסיה פגולתא אז השינה נפרדה
והלכה היא וכל המוני מלאכה בגלות, ואאטרידכו לאמברדא לכמה סטרין והיא
המלאכים להתפוד לכמה צדדים, למתוי גלותא לכלא כדי שמהיה הגלות ככל המק
שבעולם, והיא השינה לשבה בדי.

מאי טעמא, בגין פי איננו פילמין קרמאין קרמאין לאשראה פנינה, וקא
אסתלק לעלא, ובגין דכי איננו פנו פנהא, לא קבלית מתחומין,
עד דאומי לה דכתיב (שם פסוק ט) פה אמר יהו"ה מנעי קולך מבי
ועיניך מדמעה.

כמה דעבדת רחל, אוף הכי שכינתא לעלא, פדמתרגם, קל פרום
שמיא אשפתע שכינתא מכפר על פנהא, פנהיא שעתא דאיהו
הות מכבה, אחערן לגפה שתין רבוא משריין עילאין, וכלהו אימערן
כבה לגפה.

מתוך מדבש

לקבל התחומים, מאי טעמא מהו הסיס, בגין יפי איננו פילמין קרמאין לאשראה
פנינה לפי שהקודש ברוך הוא אינו שורה בין ישראל כבימים הראשונים, והא אסתלק
לעלא והו נסתלק למעלה, ובגין דכי איננו פנו פנהא ולפי שהקודש ברוך הוא אינו
שורה בין בניה של רחל, לא קבלית תנחומין לפיכך לא קבלה רחל התחומים, ר"ל שאם
היה בית המקדש קיים וישראל היו נשארים בארץ ישראל והשינה והקודש ברוך הוא
ישםם, אף אם יכלה מקצת מדבר או ברעב וחרב רח"ל, אינו רעה כל כך מה הגלות.
שגורמה סילוק החפאת מעל המלכות, והיא מתגורשת אחריהם בגלותם.

עד דאומי לה עד שושבע לה הקודש ברוך הוא שיגאל את בניה ישראל, דכתיב כמו
שכתוב כה אמר יהו"ה מנעי קולך מבי ועיניך מדמעה יפי יש שכו לפעולתך"
על שמסרת הסימנים ללאה, ינאם ה' ושבו מארץ אויב, ר"ל בגמול זה ישוב ביד מארץ
אויב (ש"ן טס נפס"א).

הנה כמה דעבדת רחל כמו ששעשה רחל למטה, אוף הכי שכינתא לעלא כד עשתה
השינה למעלה, פדמתרגם כמו שפירש התרגום, קל פרום שמיא אשפתע קול
ברום השמים נשמע, שכינתא מכפר על פנהא השינה מכבה על בניה, פנהיא שעתא
דאיהו הות מכבה באותה שעה שהשינה הייתה מכבה, אחערן לגפה שתין רבוא
משריין עילאין נתגוררו אליה ששים רבוא מחנות מלאכים העליונים שהם מלאכי השלום,
וכלהו אימערן פכיה לגפה וכולם נתעוררו בכבה אליה.

הנה כמה וישעיה נב' ז', בן סמאל נעין חולה, הם מלאכי השינה, מלאכי שלום מן יציון, הם מלאכי
הקודש ברוך הוא, והענין הוא שיש מלאכים על הקודש ברוך הוא והם יורים, ויש מלאכים על
השמים והם נקטים, ומלאכי השינה הם ששים רבוא כנגד נשי ישראל שפיו נמדנ, ומלאכי הקודש ברוך